

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. VIII. Ab inferiorum ordinum Dæmonibus illis, qui singulorum hominum quasi proprij sunt, & qui Dij domestici, sive Lares olim vocabantur, tumultus & terrificationes excitari?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

inter Dæmones ordo quidam. Et quemadmodum in Rebus publicis in Dæmonum regno alij erunt, qui mandata dant, alij qui mandata exequentur & imperata faciunt. At prius illud ad superiores pertinet; posterius (in quo genere sunt hi tumultus) ad Inferiores.

CAP. VIII.

Ab inferiorum ordinum Dæmonibus illis, qui singulorum hominum quasi proprii sunt, & qui dii domestici siue Lares olim vocabantur, tumultus & terrificationes excitari.

1. **N**ondum querendi finem facimus. Ex quæstionibus quæstiones ducimus. Querimus, Possintne certis inter eos, qui inferiorum ordinum sunt, spiritibus, hi tumultus, & hæc mortis prænunciæ signa tribui. Curis suis forsitan singula scrutamur: sed tamen non sine ratione Quid enim tam ad nos pertinet scire, quam quæ circa nos geruntur, & propemodum in usu sunt quotidiano?

2. Porro hic certi certò non potest constitui quicquam, nisi prius ponatur proprios quosdam adesse singulis hominibus malos genios; & præterea Dæmones quosdam domesticos, quos Lares vocant. Qui hos admiserint, non video cur eosdem horum tumultuum auctores negare debeant, præsertim cum quæcunque hæcenus dicta sunt, in eos conuenire; & quæcunque cum his tumultibus coniuncta sunt, per eos commodius, quam per illos alios fieri posse videantur.

3. Et genios quidem Gentiles admiserunt; atque duos singulis hominibus attribuerunt, alterum bonum, alterum malum. illum virtutis & æquitatis dixerunt auctorem: hunc peccati. Hinc illud Empedoclis apud Plutarchum; duplices, quæcunque malum excipiunt ducunt; quæ sortes, diuina terrestriq; Vide Aug. Eugub. de perenni philosophia lib. 8. cap. 4.

4. Consentiant cum Gentilibus ex parte Christiani. Nam bonum genium siue tutelarem angelum singulis hominibus à Deo datum agnoscunt: consentiunt, inquam, cum Gentilibus, nõ tamen à gentibus instituti, sed sacrarum scripturarum auctoritate, sed sanctissimorum Patrum consensu, & magnis rationibus inducti: vt optime dixit

mē dixerit B. Hieronymus: Magna dignitas animarum, ut unaquæque habeat ab ortu natiuitatis in custodiam sui Angelum delegatum.

In altero etiam (malo inquam admittendo) haud ita difficiles sese præbent Origenes & Cassianus: & ut bonū ita singulis malum Angelum adesset, & credunt & probant. Origenes homil. 10. in Lucam & lib. 3. de princip. cap. 2. Cassianus Collat. 8. cap. 17. & Collat. 13. cap. 12. His addo Bedā in cap. 12. Act. Apost. Gregorium Nyssenū in vita Moysi, & auctore operis imper. Hom. 5. in Matth. Sed & hoc ipsum antiquissima Traditione non Christianorum modo sed etiam Hebræorum traditum esse scribit Rabbi Moses lib. 3. More ca. 25. Potest quoque eius aliquot vestigium in scriptura notari. Nam D. Paulus datum sibi dicit Angelum Satanae, qui se colaphizet, 2. Cor. 12. vide Ioan. Maldonat in 18. Matth.

Verum displicet hæc sententia reliquæ turbæ Doctorum: sed tamen ni fallor, ita displicet, ut malos Spiritus qui singulis hominibus adsint, non tam negare, quam quodam modo admittere videri possint?

Negant à Deo singulis hominibus malos Angelos attributos; quemadmodum singulis ille bonos attribuit. Putant non cadere in diuinam bonitatem, quæ tantopere hominum salutem desideret, ut nobis hostes assignaret, qui nos infestent, nos de virtutis arce deiiciant, nos à Deo optimo & summo bono separent. Existimant Dæmonum odium erga humanum genus satis esse magnum: & per se, ipsos promptissimos esse & paratissimos ad nos molestandos; nec Dei in hoc egere aut imperio, aut ordinatione.

Hæc dum consentitur, non negant hos Spiritus, sed à Deo negant ad hoc esse delegatos & ordinatos, significant sua sponte & vltro se Spiritus offerre, & hominibus adiungere, quod non facile damnauerit, qui Dæmonum naturam conditionemque probe perspexerit.

Solent Dei opera æmulari Dæmones: quæcunque propemodum Deus fecit, conantur effingere. Res certior est, quam ut probari debeat. Dicuntur ob hanc causam similes Dei, quidni igitur & in hoc velint imitari Deum? ut quemadmodum Deus hominibus Spiritus adiungit bonos qui protegant atque defendant, ita illi velint adiungere malos & perversos, qui molestant & perdant?

Confirmat hanc rem antiquissima, & propemodum ab omnibus recepta opinio, quæ creditur adesse in extremo vitæ tempore singulis mortalibus non bonum solummodo Angelum, qui animam

ad cœlum deducat, si hinc in Dei gratia decedat; verum etiã malũ qui ad inferos pertrahat, si illa ipsius sint demerita. Nam sicuti bonum, intelligimus illum, qui à natiuitate singulis à Deo est cõcessus, ita non malè videmur dicere malũ esse, qui singulorũ studiis piis semper contrarius fuit, & ad deteriora sequenda impulit.

11. Si ex difficultate quam in virtutum studio sentimus, rem hãc definire velimus; aut etiam ex pondere, quo ad malum trahimur: Si ad molestias, quas plerunq; in somnis experimur, nocturnasq; illusiones attendere: si expendere, quæ sæpissimè occurrunt, peregrinas cogitationes, facile patiemur nobis persuaderi, vt hos inimicos Spiritus credamus.

12. Sunt, qui de hoc Spiritu intelligi autumant, quod Ecclesia postulat hostem suum comprimi. Oratio ex D. Ambrosio desumpta est, & sic habet:

<i>Te lucis ante terminum</i>	<i>Procul recedant somnia,</i>
<i>Rerum creator poscimus;</i>	<i>Et noctium phantasmata,</i>
<i>Vt solua clementia,</i>	<i>HOSTEMQVE nostrum prima,</i>
<i>Sis præsul ad custodiam.</i>	<i>Ne polluantur corpora.</i>

13. Et hactenus de propriis singulorum gentis. Sunt qui hos à Laribus non distinguunt. at veteres discrimen aliquod inter vtrosq; fecisse inde colligitur; quòd Lares domibus præesse crederent, quemadmodum ex Aulul. Plauti colligitur, vbi in hunc modum quidam ex ipsis loquitur. Ego Lar sum familiaris, ex familia, vnde exeuntem me aspexistis.

14. Nec de his apud veteres fuit dubitatio. Id vel festa Cõpitalia, à compitis; in quibus peragebãtur, dicta, & à Seruio Tullio ipsis instituta, sufficienter demonstrãnt. Quid, quòd omnibus propemodum domibus eorum simulachra habuerunt, & religiose ipsos coluerint?

15. Sed & antiquissimus scriptor Tertullianus gentibus obiicit (cap. 13. sui Apologetici) quòd indignè eosdem tractauerint, & in suppellectilis ratione habuerint; vt proinde ab iis oppignorati sint, aut venditi, prout cætera instrumenta domestica.

16. Sed nec nostris temporibus eos deesse putarem, nec à veritate aberrare, qui eosdẽ esse dixerint, quos Germani Hensemenle vocitant. Quid quid sit multorum hæc sententia est, nec rarè quæ Lares hos prodiderunt, obseruata sunt argumenta.

17. Sic nec temerè eos damnarem, qui aqua lustralis vsum ad hos abigendos valere volunt, hocq; Ecclesiam intelligere, quando orat, vt creatura aquæ seruiat ad abigendos Dæmones, morbosq; pellen-

pellendos, & vt in domibus, vbicunque fuerit aqua aspersa, non illic resideat Spiritus pestilens, discedant omnes insidiæ latentis inimici, & effugiat quidquid aut incolumitati habitantium inuidet, aut quieti.

Cæterum quamuis Lares hos Christiani admittant, quemadmodum olim Gentiles, longè tamen alia est Christianorū, quàm Gentilium de ipsis opinio Gentes ipsos in Deorum numero habebant: Christiani non alio, quàm Dæmonum loco qui diuinum honorem sacrilegè, vbicunq; possunt, suffurentur. 18.

Et quamuis virorum nomine compellent, & Hensemente vocent, non tamen viros esse agnoscunt. hoc illis nomen, quia sub viri specie, & quidem pigmei, quandoq; conspiciuntur, tribuunt. 19.

Cognoscunt etiã nulla habere propria corpora, sed esse prorsus incorporeos Spiritus. quocirca si quando in corporibus se spectandos exhibent, ex aère, aliãue materia existimant illa componi, & vbi aliquandiu iisdem vsi fuerint, rursus deponi. 20.

Nullum ab his auxilium expectant: nullum censent deferendum honorem. Non affectant illorum societatem: respuunt communionem. omnibus omnino angulis cupiunt esse profligatos & expulsos. 21.

Porrò Lares hos atque proprios singulorum malos genios tumultuum & ludificationum auctores esse, quid prohibet? Dæmones sunt, vt diximus, qui hos tumultus excitant; & Dæmones sunt hi Spiritus; atque Lares, & quidem ex infimis Dæmonum ordinibus, quales etiam harum terrificationum auctores astruximus. 22.

Et cum hi nobiscum versentur semper; qui quæso melius quàm ipsi omnia nostra scire possunt? vt proinde mirum non sit, signa mortis nostræ, etiam violentæ, satis certa dare posse, qui ex consuetudine longa, quam nobiscum habuerunt, exitum nostrum præf. ire potuerunt. 23.

CAP. IX.

In precedentia Capita de terrificationum & tumultuum auctoribus Censura.

DVplex eorum quæ fiunt, genus est. Quædam vt plurimum accedunt, & ordinariè fieri dicuntur: quædam rarius, & dicuntur præter comunè rerum ordinem euenire. Distinctio hæc, vt in rebus naturalibus locum habet, ita hic non est reiicienda. Ibi ordinariè fit, vt nouem mensibus vterù gesseret foemina: quod si quandoq; hæc lex fallat: & citius vel tardius foetum